

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 4 kwietnia 2017 r

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Złoty-spr

Sędzia SO Iwona Przyłębska-Grzybowska

Sędzia: SO Aleksandra Bolezyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Szulc

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 r w Koninie

na rozprawie

sprawy z odwołania

z udziałem zamawiającego

(obecnie

na skutek skargi wniesionej przez Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych

na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej

z dnia 2 stycznia 2017r.

sygn. akt KIO 2405/16

I Zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uwzględnia odwołanie i stwierdza naruszenie przepisów ustawy .

II Kosztami postępowania odwoławczego obciąża zamawiającego i zasądza od

na rzecz

kwotę 7:500 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

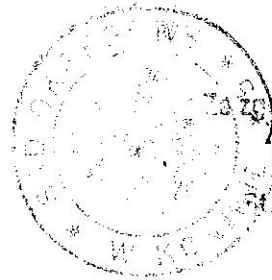
III Zasadza od [redacted] - [redacted] na rzecz [redacted]

[redacted]
[redacted] kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym.

Aleksandra Bończyk

Iwona Złoty

Iwona Przyłębska - Grzybowska

Za zgodność z oryginałem

Magdalena Szulc

St. Sekretarz Rejonu

U Z A S A D N I E N I E

[REDAKTION] wniósł odwołanie od zaniechania czynności, do której zamawiający był zobowiązany na podstawie ustawy oraz od niezgodnej z przepisami ustawy czynności zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na „ [REDAKTION]

[REDAKTION] ” prowadzonego w trybie przetargu nieograniczonego polegających na :

1. Zaniechaniu odrzucenia oferty wykonawcy [REDAKTION]
2. Wyborze jako najkorzystniejszej oferty wykonawcy [REDAKTION]
3. Zaniechaniu wezwania wykonawcy wykonawcy [REDAKTION]

[REDAKTION], do uzupełnienia lub poprawienia lub do udzielenia wyjaśnień w zakresie wykazu autobusów przewidywanych do realizacji zamówienia, jakim dysponuje wykonawca.

Zamawiającemu odwołujący zarzucił :

1. Naruszenie art. 89 ust.1 pkt 7b Pzp oraz art. 45 ust.7 Pzp poprzez zaniechanie odrzucenia oferty wykonawcy [REDAKTION], pomimo iż wadium zostało wniesione przez wykonawcę w sposób nieprawidłowy,
2. Naruszenie art. 91 ust.1 Pzp poprzez jego wybór jako najkorzystniejszej oferty wykonawcy [REDAKTION], pomimo iż oferta podlegała odrzuceniu z uwagi na nieprawidłowy sposób wniesienia wadium,

3. Naruszenie art. 26 ust.3 Pzp poprzez zaniechanie wezwania wykonawcy [REDAKTION] do uzupełnienia lub poprawienia lub do udzielenia wyjaśnień w zakresie wykazu autobusów przewidywanych do realizacji zamówienia , jakimi dysponuje wykonawca .

Podnosząc powyższe zarzuty odwołujący wniósł o nakazanie zamawiającemu unieważnienia czynności wyboru oferty w przedmiotowym postępowaniu tj. wyboru oferty [REDAKTION]

[REDAKTION] i odrzucenia tej oferty oraz powtórzenie czynności oceny i wyboru oferty w przedmiotowym postępowaniu ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia zarzutu nr 1 o nakazanie zamawiającemu unieważnienia czynności wyboru oferty w przedmiotowym postępowaniu tj. wyboru oferty [REDAKTION]

[REDAKTION] oraz powtórzenie czynności oceny i wyboru oferty w przedmiotowym postępowaniu , w tym wezwanie [REDAKTION]

[REDAKTION] do uzupełnienia lub poprawienia lub do udzielania wyjaśnień w terminie wskazanym przez zamawiającego w zakresie wykazu autobusów przewidywanych do realizacji zamówienia jakimi dysponuje wykonawca oraz o obciążenie zamawiającego kosztami postępowania , w tym opłata wpisową od odwołania oraz zgodnie z wykazem kosztów przedstawionym na rozprawie.

Postanowieniem z dnia 2 stycznia 2017r. w sprawie sygn.akt KIO 2405/16 Krajowa Izba Odwoławcza odrzuciła odwołanie a kosztami postępowania obciążyła odwołującego i zaliczyła w poczet kosztów postępowania odwoławczego kwotę 7.500 zł, uiszczoną przez wykonawcę tytułem wpisu od odwołania.

W uzasadnieniu postanowienia Krajowa Izba Odwoławcza stwierdziła m.in. , iż mając na uwadze linię orzeczniczą Izby dotyczącą pojęcia wyboru najkorzystniejszej oferty, o którym stanowi przepis art. 180 ust. 2 pkt 6 ustawy, Izba odrzuciła odwołanie na podstawie art. 189 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp. .

Analizując treść art. 180 ust. 1 i ust. 2 ustawy Pzp, Izba uznała, że zestawienie przepisów: pierwszego stanowiącego o zakresie odwołania w postępowaniach o wartości zamówienia równej lub przekraczającej kwoty określone w przepisach

wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy (odwołanie przysługuje wyłącznie od niezgodnych z przepisami ustawy czynności zamawiającego podjętej w postępowaniu o udzielenie zamówienia lub zaniechania czynności, do której zamawiający jest zobowiązany na podstawie ustawy), z drugim stanowiącym o zakresie odwołania w postępowaniach o wartości zamówienia mniejszej niż kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy (jeżeli wartość zamówienia jest mniejsza niż kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8, odwołanie przysługuje wyłącznie wobec czynności): m.in. pkt 6) wyboru najkorzystniejszej oferty wskazuje zawężony zakres odwołania w postępowaniach o wartości zamówienia mniejszej niż kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy, wyłącznie do czynności zamawiającego z wyłączeniem zaniechania czynności, do której zamawiający jest zobowiązany na podstawie ustawy.

Zarzuty przedstawione w odwołaniu dotyczą zaniechania czynności zamawiającego: 1 i 3 jednoznacznie wskazują: 1. zaniechanie odrzucenia oferty wykonawcy [REDAKTION]; 3. zaniechanie wezwania wykonawcy do uzupełnienia lub poprawienia lub do udzielania wyjaśnień w zakresie wykazu autobusów przewidywanych do realizacji zamówienia jakimi dysponuje wykonawca; zarzut 2, mimo wskazania wyboru najkorzystniejszej oferty, dotyczy również zaniechania odrzucenia oferty: oferta podlegała odrzuceniu z uwagi na nieprawidłowy sposób wniesienia wadium.

Mając na uwadze wąskie rozumienie czynności wyboru najkorzystniejszej oferty - jako końcowego etapu w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, z wyłączeniem skutków badania i oceny ofert w postaci ich odrzucenia, Izba uznała, że odwołanie nie dotyczy wyboru najkorzystniejszej oferty jako czynności zamawiającego, lecz dotyczy zaniechania czynności odrzucenia oferty w toku badania i oceny ofert, a więc zachowania zamawiającego o innym charakterze niż określone w art. 180 ust. 2 ustawy Pzp, zatem postanowiła odrzucić odwołanie .

Skargę od postanowienia Krajowej Izby Odwoławczej wniósł Prezes Urzędu Zamówień Publicznych zarzucając naruszenie :

1. art. 180 ust. 2 pkt 6 w zw. z art. 7 ust. 3 ustawy Pzp poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż zakres odwołania w postępowaniach o wartości zamówienia mniejszej niż kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust.

8 ustawy Pzp powoduje niemożność przyjęcia , iż zaskarżeniu odwołaniem podlega wybór najkorzystniejszej oferty , która winna zostać przez zamawiającego odrzucona , podczas gdy prawidłowa wykładnia w/w przepisów prowadzi do wniosku , iż zaskarżeniu odwołaniem w tych postępowaniach podlega niezgodny z przepisami ustawy Pzp wybór najkorzystniejszej oferty , którego wadliwość polega na zaniechaniu odrzucenia oferty , która winna była zostać przez zamawiającego odrzucona,

2. art. 189 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp poprzez niewłaściwe zastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy i odrzucenie odwołania z powodu błędnego przyjęcia, iż odwołanie wniesione od czynności wyboru oferty , która winna była zostać przez zamawiającego uprzednio odrzucona , dotyczy innych okoliczności niż określone w katalogu z art. 180 ust. 2 ustawy Pzp.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez merytoryczne rozpoznanie odwołania wykonawcy ~~z siedzibą w miejscowości Głogów, prowadzący działalność gospodarczą pod~~ ~~firmą~~ oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego zgodnie z art. 192 ust.10 w związku z art. 198f ust.5 in fine ustawy Pzp i nieobciążanie żadnej ze stron kosztami postępowania skargowego.

Uzasadniając skargę Prezes Urzędu Zamówień Publicznych podniósł ,że stosownie do 198b ust. 4 zd. 1 ustawy Pzp w terminie 21 dni od dnia wydania orzeczenia skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej (art. 198a ust. 1 ustawy Pzp) może wnieść także Prezes Urzędu Zamówień Publicznych . Przywołany przepis ustawy Pzp stanowi podstawę prawną legitymacji procesowej Prezesa Urzędu do występowania w niniejszej sprawie w charakterze skarżącego. Jednocześnie zgodnie z art. 154 pkt 13 ustawy Pzp Prezes Urzędu - jako centralny organ administracji rządowej właściwy w sprawach zamówień publicznych (art. 152 ust. 1 ustawy Pzp) - dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów o zamówieniach, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego.

Wskazując na powyższe skarżący stwierdził ,że ustawa Pzp wyposażyła Prezesa Urzędu w szczególne kompetencje w zakresie weryfikacji zgodności z prawem orzeczeń Krajowej Izby Odwoławczej. W tym przedmiocie realizują się uprawnienia

władcze Prezesa Urzędu jako organu administracji publicznej czuwającego nad przestrzeganiem zasad systemu zamówień publicznych.

Stosownie do postanowienia art. 198b ust. 4 zd. 3 ustawy Pzp do czynności podejmowanych przez Prezesa Urzędu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego o prokuratorze. Tym samym Prezes Urzędu na skutek wniesienia skargi uzyskuje status strony postępowania sądowego, ale na wzór statusu prokuratora. Z powyższych względów do udziału Prezesa Urzędu w postępowaniu ze skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy art. 60 § 1 zd. 2 i 3 k.p.c. tym samym Prezes Urzędu, wnosząc skargę na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej, nie jest związany z żadną ze stron sporu. Prezes Urzędu może składać oświadczenia i zgłaszać wnioski, jakie uzna za celowe, oraz przytaczać fakty i dowody na ich potwierdzenie.

Prezes Urzędu, wnosząc skargę, nie działa zatem w interesie żadnej ze stron sporu (zamawiającego, odwołującego czy uczestnika postępowania), ale w interesie publicznym związanym z prawidłowym funkcjonowaniem systemu zamówień publicznych.

Skarżący po przytoczeniu stanu faktycznego przedmiotowej sprawy uzasadnił zarzuty podniesione w skardze podnosząc, że stanowisko Krajowej Izby Odwoławczej wyrażone w zaskarżanym postanowieniu, w świetle którego przepis art. 180 ust. 2 pkt G ustawy Pzp nie przyznaje ochrony prawnej wykonawcom kwestionującym prawidłowość wyboru oferty najkorzystniejszej wobec zaniechania odrzucenia tej oferty, jest całkowicie niezasadne. Na mocy art. 1 pkt 159 ustawy nowelizującej poszerzony został katalog okoliczności umożliwiających wnoszenie przez wykonawców odwołań do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w tzw. postępowaniach podprogowych (tj. w postępowaniach, których wartość zamówienia jest niższa niż kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie delegacji z art. 11 ust. 8 ustawy Pzp). Do dotychczasowego katalogu przesłanek, który obejmował: (1) wybór trybu negocjacji bez ogłoszenia, zamówienia z wolnej ręki lub zapytania o cenę; (2) określenie warunków udziału w postępowaniu; (3) wykluczenie odwołującego z postępowania o udzielenie zamówienia; (4) odrzucenie oferty odwołującego, zostały dodane dwie przesłanki: opis przedmiotu zamówienia oraz wybór najkorzystniejszej oferty (odpowiednio: art. 180 ust. 2 pkt 5

i 6 ustawy Pzp). Poszerzenie katalogu przesłanek wnoszenia odwołania w postępowaniach podprogowych stanowiło wyraz uwzględnienia postulatu przedsiębiorców w zakresie zwiększenia możliwości zaskarżania zachowań zamawiających w tych postępowaniach, w szczególności co do najważniejszej czynności zamawiającego polegającej na wyborze oferty najkorzystniejszej. Postępowania podprogowe stanowią przeważającą część ogółu krajowych postępowań o udzielenie zamówienia publicznego i jednocześnie stanowią nieznaczną odsetek postępowań, w których są wnoszone odwołania do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej. Taki stan rzeczy wymagał interwencji ustawodawcy w kierunku dopuszczenia szerszej możliwości kwestionowania niezgodnych z ustawą Pzp zachowań zamawiających w najczęściej prowadzonych w skali krajowej postępowaniach, co znalazło odzwierciedlenie w treści art. 180 ust. 2 pkt 5 i 6 ustawy Pzp w brzmieniu obowiązującym od dnia 28 lipca 2016r.

W zaskarżonym postanowieniu, Izba uznała, że art. 180 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp, wskazuje na zawężony zakres odwołania w postępowaniach podprogowych i dotyczy wyłącznie czynności zamawiającego z wyłączeniem czynności, do której zamawiający jest zobowiązany na podstawie ustawy Pzp.

Skarżący podkreślił, że przede wszystkim należy zwrócić uwagę, iż wykładnia ta nie znajduje oparcia w przepisach ustawy Pzp, a zwłaszcza w instytucji badania i oceny ofert, której efektem jest wybór oferty najkorzystniejszej. Na gruncie przepisów ustawy Pzp nie sposób przyjąć, aby przepis art. 180 ust. 2 ustawy dotyczył wyłącznie czynności zamawiającego prowadzących do wyboru najkorzystniejszej oferty, a nie jego zaniechań, skutkujących wadliwym wyborem oferty najkorzystniejszej.

Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego jest bowiem procesem dynamicznym, charakteryzującym się sekwencyjnością zachowań zamawiającego w kolejnych etapach, w zależności od trybu w jakim jest prowadzone. Na proces udzielania zamówienia publicznego składa się szereg kolejno następujących po sobie czynności podejmowanych przez jego uczestników, przy czym czynność wyboru najkorzystniejszej oferty przez zamawiającego zasadniczo poprzedzona jest etapem badania i oceny złożonych ofert. W trybie przetargu nieograniczonego zamawiający może skorzystać z dwóch rodzajów procedury badania i oceny ofert prowadzących do wyboru oferty najkorzystniejszej, procedury zasadniczej albo procedury

odwróconej , uregulowanej w art. 24aa ustawy Pzp , której możliwość zastosowania wprowadziła do ustawy Pzp ustawa nowelizująca.

Zarówno w ramach procedury zasadniczej , jak i odwróconej, w związku z etapem badania i oceny ofert zamawiający najpierw bada oferty od strony formalnej , ustalając m.in. terminowość złożenia oferty, prawidłowość zabezpieczenia oferty wadium, jeśli żądał jego wniesienia. Następnie , jeśli zamawiający stosuje procedurę zasadniczą , przechodzi do oceny podmiotowej warstwy oferty, w ramach której ustala czy wykonawca nie podlega wykluczeniu, a także czy spełnia warunki udziału w postępowaniu. Wreszcie dokonuje oceny zaistnienia przesłanek odrzucenia oferty, a następnie ocenia oferty niepodlegające odrzuceniu przyznając im odpowiednią punktację w świetle ustanowionych przez siebie kryteriów oceny ofert.

Procedura odwrócona różni się od procedury zasadniczej kolejnością przeprowadzonych czynności w ramach etapu badania i oceny oferty , a także zakresem podmiotowym zastosowanych przez zamawiającego czynności.

Niezależnie jednak od zastosowanej przez zamawiającego procedury rezultatem jego wszystkich zabiegów jest wybór najkorzystniejszej oferty. Wybór najkorzystniejszej oferty stanowi zatem zwieńczenie szeregu zachowań zamawiającego. Czynności dokonywane w tych ramach pozostają za sobą w ścisłym związku, a wynik kolejnych faz etapu badania i oceny ofert determinuje konieczność dokonania kolejnych, czy też przesądza o braku potrzeby ich dokonania. W sytuacji oceny, iż wykonawca podlega wykluczeniu z udziału w postępowaniu, ofertę przez niego złożoną uznaje się za odrzuconą już po fazie analizy aspektów podmiotowych złożonej oferty (art. 24 ust. 4 ustawy Pzp).

Skarżący podkreślił , że na gruncie prawa zamówień publicznych nie można bowiem wybrać oferty i zawrzeć umowy z wykonawcą, który nie spełnia wymogów podmiotowych i przedmiotowych przewidzianych dla danego zamówienia. Zarówno faza badania oferty, jak i faza wyboru najkorzystniejszej oferty przynależą do etapu badania i oceny ofert, gdyż prawidłowy wybór oferty może mieć miejsce wyłącznie po zgodnym z przepisami ustawy Pzp przeprowadzeniu przez zamawiającego faz poprzedzających ten wybór.

Tymczasem, stanowisko Izby zaprezentowane w zaskarżanym postanowieniu, sprowadzające się do ograniczenia prawa wnoszenia odwołań w postępowaniach podprogowych wyłącznie do

czynności zamawiającego , z pominięciem jego zaniechań , które doprowadziły do nieprawidłowego wyboru najkorzystniejszej oferty ,zupełnie abstrahuje od zasady legalizmu prowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, wpływającej z art. 7 ust. 3 ustawy Pzp.

W świetle art. 7 ust. 3 ustawy Pzp, zamówienia udziela się wyłącznie wykonawcy wybranemu zgodnie z przepisami ustawy. Innymi słowy, udzielenie zamówienia publicznego może nastąpić jedynie w odniesieniu do wykonawcy, którego oferta została uznana za najkorzystniejszą w zgodzie z przepisami ustawy Pzp. Z kolei zgodny z przepisami ustawy Pzp wybór oferty może nastąpić wyłącznie spośród ofert złożonych przez wykonawców, którzy nie podlegają wykluczeniu i którzy złożyli oferty niepodlegające odrzuceniu. Niewątpliwie zatem naruszeniem tej zasady jest wybór przez zamawiającego oferty w sytuacji, gdy oferta ta nie została należycie zbadana i oceniona przez zamawiającego. Efekt tego badania i oceny ofert odzwierciedlony jest dopiero w samej czynności wyboru oferty najkorzystniejszej. Informując o wyborze oferty najkorzystniejszej zamawiający jednocześnie potwierdza, że oferta ta nie podlega odrzuceniu, a wykonawca ją składający nie podlega wykluczeniu z postępowania.

Poprzez odmówienie wykonawcom prawa do wnoszenia odwołania na wybór oferty, złożonej przez wykonawcę podlegającego wykluczeniu i którego oferta powinna być przez zamawiającego odrzucona, Izba pozbawia wykonawców możliwości weryfikacji przez wyspecjalizowany organ odwoławczy fazy badania i oceny ofert, która doprowadziła do niezgodnego z przepisami ustawy Pzp wyboru oferty.

Zaprezentowana przez Izbę wąska interpretacja przepisu art. 180 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp, w świetle której odwołanie w postępowaniach poniżej progów przysługuje tylko od czynności zamawiającego prowadzących do wyboru najkorzystniejszej , z pominięciem jego zaniechań , stoi w sprzeczności z zasadniczym celem ustawy Pzp, jakim niezmiennie, również po wejściu w życie ustawy nowelizującej, pozostaje wyłonienie wykonawcy, który złożył najkorzystniejszą ofertę odpowiadającą wymaganiom zamawiającego opisanym w SIWZ i który nie podlega wykluczeniu, a także który daje rękojmię należytego wykonania umowy w sprawie zamówienia publicznego.

W świetle twierdzenia Izby ,że przesłanki z art.180 ust. 2 ustawy Pzp dotyczą wyłącznie zachowań zamawiającego o charakterze czynnym , a nie jego zaniechań , należy wskazać,

że art. 180 ust.2 ustawy Pzp dotyczy faktycznie czynności zamawiającego . Każde jednak odwołanie wnoszone wobec określonych czynności zamawiającego musi prowadzić do wykazania nieprawidłowości w działaniach zamawiającego , które stanowią o niezgodności z przepisami ustawy Pzp. W przypadku wniesienia odwołania co do każdej z czynności objętej treścią art. 180 ust. 2 ustawy Pzp odwołujący powinien wykazać konkretne zachowania zamawiającego, które są niezgodne z przepisami ustawy Pzp. Możemy zatem mówić w tym zakresie o określonym zachowaniu zamawiającego polegającym na niedochowaniu przepisów ustawy Pzp, w tym co do opisu przedmiotu zamówienia, jak i wyboru oferty najkorzystniejszej. W zakresie czynności wyboru oferty najkorzystniejszej zamawiający dopuszcza się naruszeń, gdy wybiera jako najkorzystniejszą ofertę, która powinna być odrzucona, a także gdy ocenia ofertę wykonawcy, który powinien zostać wykluczony z postępowania.

Także w przypadku przesłanki z art. 180 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp, z uwagi na kategoryczne brzmienie art. 89 ust. 1 ustawy Pzp w zw. z art. 7 ust. 3 ustawy Pzp, w ramach okoliczności „wyboru najkorzystniejszej oferty” odwołujący mogą podważać wybór najkorzystniejszej oferty wynikający z wadliwego dopuszczenia do oceny oferty, która powinna podlegać odrzuceniu, czy też z braku wykluczenia wykonawcy z udziału w postępowaniu. W przypadku przyjęcia zasadności wykładni przeciwnej, zgodnej z zapatrywaniem Izby, przepisy art. 89 ust. 1, art. 7 ust. 3, art. 29 ust. 3a, art. 30 ust. 8 i 9 ustawy Pzp nie miałyby żadnego znaczenia prawnego. Dlatego też wykładnia taka, jako niezgodna z zasadą wewnętrznego spójności ustawy Pzp, nie może się ostać. Przepis art. 180 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp musi być bowiem interpretowany łącznie z normami wynikającymi z art. 89 ust. 1 ustawy Pzp, a także z art. 7 ust. 3 ustawy Pzp, w taki sposób, aby żaden z tych przepisów nie został bez ważnego powodu pozbawiony doniosłości prawnej. Zaprezentowana przez Izbę w zaskarżanym postanowieniu wykładnia art. 180 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp, pozbawiająca znaczenia normy o charakterze bezwzględny wynikające z art. 89 ust. 1 ustawy Pzp oraz art. 7 ust. 3 ustawy Pzp , regulującego jedną z zasad udzielania zamówień publicznych , jako nieprawidłowa, nie zasługuje na aprobatę.

Mając na uwadze ,że treść art. 92 ust.1 ustawy Pzp w brzmieniu po wejściu w życie ustawy nowelizującej skarżący zauważył ,że przesłanka z art. 180 ust.2 pkt 6 ustawy Pzp nie

obejmuje możliwości zaskarżenia zaniechania odrzucenia innych niż oferta najkorzystniejsza ofert lub wykluczenia innych wykonawców , niż ten który został wybrany do wykonania zamówienia . Jednak w jej zakres wchodzi możliwość kwestionowania nieprawidłowego wyboru oferty najkorzystniejszej , która to czynność została dokonana wskutek niezgodnych z przepisami ustawy Pzp działań lub zaniechań zamawiającego . Ponadto, art. 92 ust. 1 ustawy Pzp w nowym brzmieniu ma przede wszystkim na celu wzmocnienie zasady transparentności postępowań o udzielenie zamówienia publicznego prowadzonych w trybach wieloetapowych, związanych z prekwalfikacją i z jego treści nie można wywieść zakazu równoczesnego informowania o kluczowych decyzjach zamawiającego w postępowaniach prowadzonych w trybie przetargu nieograniczonego. Przypisywanie przez Izbę nadmiernego znaczenia zmianie przepisu o charakterze informacyjnym i wywodzenie z tej zmiany ograniczenia dla uprawnienia do korzystania ze środków ochrony prawnej o fundamentalnym znaczeniu w systemie zamówień publicznych, jest nieproporcjonalne i nie może zasługiwać na uznanie. W nowym brzmieniu przepisu art. 92 ust. 1 ustawy Pzp ustawodawca zrezygnował wyłącznie z konieczności informowania w sposób jednoczesny o czynności wykluczenia wykonawcy z postępowania, odrzuceniu ofert oraz wyboru oferty najkorzystniejszej w postępowaniu prowadzonym w trybie przetargu nieograniczonego. Powyższe oznacza, że zamawiający może poinformować przykładowo o czynności odrzucenia oferty wcześniej, przed informacją o wyborze oferty najkorzystniejszej, co oznacza jedynie, że termin na wniesienie odwołania na tę czynność (odrzucenia oferty) rozpoczynałby swój bieg wcześniej. Nie ma to żadnego znaczenia dla możliwości zaskarżenia w postępowaniach podprogowych również nieprawidłowo dokonanej przez zamawiającego czynności wyboru oferty najkorzystniejszej, tj. przykładowo oferty nieprawidłowo zabezpieczonej wadium.

Zatem , w ocenie skarżącego, zaprezentowana przez Izbę interpretacja przepisu art. 180 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp stoi w sprzeczności z zasadniczym celem ustawy Pzp , którym w świetle art. 7 ust. 3 ustawy Pzp jest wybór wykonawcy, który złożył najkorzystniejszą ofertę niepodlegającą odrzuceniu . Podkreślenia wymaga, iż przepisy ustawy Pzp muszą być interpretowane z uwzględnieniem wskazanego celu ustawy, a każdy przepis tej ustawy musi być tłumaczony tak, aby był jak najbardziej zdatnym środkiem osiągnięcia zamierzenia prawodawcy, którym

było zapewnienie wykonawcom szerszego dostępu do systemu środków ochrony prawnej w postępowaniach podprogowych.

Z uwagi na powyższe, nie można zaakceptować poglądu Izby wyrażonego na tle art. 180 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp, iż zaskarżeniu odwołaniem w postępowaniach podprogowych nie podlega wybór najkorzystniejszej oferty, u podstaw którego legło błędne uznanie przez zamawiającego, że oferta wybrana jako najkorzystniejsza powinna zostać przez zamawiającego odrzucona.

W ocenie skarżącego konsekwencją naruszenia przez Izbę art. 180 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp poprzez błędną wykładnię jest naruszenie art. 189 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp poprzez niewłaściwe zastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy i odrzucenie odwołania ze względu na uznanie, iż dotyczy ono innych niż wskazane w art. 180 ust. 2 ustawy Pzp czynności.

Skarżący podkreślił, że w odwołaniu wniesionym w przedmiotowej sprawie odwołujący zaskarżył wybór najkorzystniejszej oferty, mimo braku pewności co do tego, że oferta założona przez wykonawcę [REDAKTOWANE] została zabezpieczona wadium w sposób prawidłowy. Z treści odwołania wynika, że zarzut zaniechania odrzucenia oferty ww. wykonawcy z powodu nieprawidłowego wniesienia wadium stanowił uzasadnienie merytoryczne dla kwestionowania przez odwołującego wyboru oferty i miał na celu wykazanie wadliwości dokonanego przez zamawiającego wyboru. W kontekście art. 180 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp nie sposób odmówić odwołującemu prawa do zaskarżania wyboru oferty poprzez podważanie prawidłowości badania i oceny oferty, która niezgodnie z przepisami ustawy Pzp została uznana za najkorzystniejszą.

Nadrzędnym celem postępowania odwoławczego jest rozpoznanie sprawy co do istoty. Przesłanki odrzucenia odwołania wyrażone w art. 189 ust. 2 pkt 6 ustawy Pzp należy interpretować ściśle, gdyż zakończenie tego postępowania w sposób formalny zamyka odwołującemu się wykonawcy drogę do merytorycznego rozpoznania jego zarzutów podniesionych w ramach katalogu okoliczności określonych w art. 180 ust. 2 ustawy Pzp.

W tym kontekście, niezasadne odrzucanie odwołań godzi także w podstawowy cel implementacji do prawa krajowego postanowień dyrektywy 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniające dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień

publicznych (Dz. Urz. UE L 335 z 20.12.2007 r., s. 31), jakim jest poprawa skuteczności krajowych procedur odwoławczych. Odrzucenie odwołania w sytuacji brak wystąpienia przesłanek z art. 189 ust. 2 ustawy Pzp podważa zasadniczy sens procedury odwoławczej, jakim jest zapewnienie wykonawcom skutecznego i efektywnego narzędzia ochrony przed decyzjami zamawiającego, podejmowanymi w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Cel ten zostanie osiągnięty jedynie w przypadku merytorycznego rozstrzygnięcia odwołania przez Krajową Izbę Odwoławczą po dokonaniu prawidłowej weryfikacji formalnoprawnej tego środka ochrony prawnej . Przy czym wskazana istota procedury odwoławczej , choć wypływa z przywołanej dyrektywy odwoławczej znajdującej zastosowanie do postępowań powyżej progów unijnych , ma charakter uniwersalny i zachowuje aktualność także w odniesieniu do postępowań podprogowych .

W postępowaniu toczącym się na skutek skargi przez Sędzią Okręgowym odwołujący [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

wniósł o :

- zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty poprzez merytoryczne rozpoznanie jego odwołania tj. nakazanie zamawiającemu unieważnienia czynności wyboru oferty w przedmiotowym postępowaniu tj. wyboru oferty [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

i odrzucenia tej oferty oraz powtórzenie czynności oceny i wyboru oferty w przedmiotowym postępowaniu ,

ewentualnie o nakazanie zamawiającemu unieważnienia czynności wyboru oferty w przedmiotowym postępowaniu tj. wyboru oferty [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

oraz powtórzenie czynności oceny i wyboru oferty w przedmiotowym postępowaniu , w tym wezwanie [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

do uzupełnienia lub poprawienia lub do udzielenia wyjaśnień w terminie wskazanym przez zamawiającego w zakresie wykazu autobusów przewidywanych do realizacji zamówienia , jakimi dysponuje wykonawca ,

ewentualnie , jeżeli umowa w sprawie o udzielenie zamówienia została zawarta o stwierdzenie naruszenia przepisów

ustawy oraz o zasądzenie od zamawiającego na rzecz odwołującego kosztów postępowania odwoławczego , w tym uiszczonej opłaty wpisowej.

Zamawiający wniósł o oddalenie skargi Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych na postanowienie KIO z dnia 2 stycznia 2017r. a w razie uwzględnienia skargi i zmiany zaskarżonego postanowienia wniósł o oddalenie odwołania wykonawcy [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] oraz o zasądzenie od odwołującego na rzecz zamawiającego kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych zgodnie z art. 192 ust.10 w związku z art. 198f ust. 5 Pzp.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Skarga wniesiona przez Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego trafna i przekonująca okazała się argumentacja przedstawiona szczegółowo w skardze a kwestionująca prawidłowość stanowiska Krajowej Izby Odwoławczej w zakresie dokonanej wykładni przepisu art. 180 ust.2 pkt 6 w związku z art. 7 ust.3 Pzp .

Przepis art. 180 przewiduje w ust.1 , że odwołanie przysługuje wyłącznie od niezgodnej z przepisami ustawy czynności zamawiającego podjętej w postępowaniu o udzielenie zamówienia lub zaniechania czynności, do której zamawiający jest zobowiązany na podstawie ustawy.

Dopuszczalność wniesienia odwołania w sprawach zamówień poniżej progów unijnych została wskazana w art. 180 ust.2 , przy czym określony w powyższym przepisie katalog czynności , od których przysługuje odwołanie ma charakter zamknięty . Podkreślenia wymaga , że znowelizowany ustawą z dnia 22 czerwca 2016r. (Dz.U. z 2016r. poz. 1020) o zmianie ustawy - Prawo zamówień publicznych oraz niektórych innych ustaw przepis art. 180 rozszerza katalog sytuacji, w których dopuszczalne było wniesienie odwołania w stosunku do stanu sprzed nowelizacji. Z przepisu art. 180 ust.2 w obecnym brzmieniu wynika , że odwołanie przysługuje wyłącznie od czynności szczegółowo wskazanych w punktach 1-6 a więc także od czynności wyboru oferty najkorzystniejszej (art. 180 ust.2 pkt 6) . Wykonawca, który uplasował się np. na drugiej pozycji w rankingu ofert będzie mógł w oparciu o omawianą podstawę zakwestionować prawidłowość wyboru oferty

najkorzystniejszej (por. Paweł Granecki w: Prawo zamówień publicznych. Komentarz . C.H.Beck 2016).

Stanowisko Krajowej Izby Odwoławczej przedstawione w uzasadnieniu postanowienia z dnia 2 stycznia 2017r. w przedmiocie odrzucenia odwołania , prezentujące wąskie rozumienie pojęcia czynności „ wyboru najkorzystniejszej oferty “ , należy uznać za nietrafne. Krajowa Izba Odwoławcza uznała bowiem , że skoro odwołanie dotyczy zaniechania odrzucenia oferty w toku badania i oceny ofert a więc zachowania zamawiającego o innym charakterze niż określone w art. 180 ust.2 ustawy Pzp , odwołanie na podstawie art. 189 ust.2 pkt 6 podlega odrzuceniu .

W ocenie Sądu Okręgowego powyższa wykładnia przepisu art. 180 ust.2 pkt 6 ustawy Pzp nie jest właściwa i nie uwzględnia celu i sensu dokonanych zmian.

Nie ulega wątpliwości w świetle dokonanych ustaleń , że odwołujący zaskarżył czynność zamawiającego polegającą na dokonaniu wyboru najkorzystniejszej oferty , która według odwołującego powinna zostać odrzucona. Powyższa czynność narusza bez wątpienia interes odwołującego.

Ponieważ celem dokonania nowelizacji przepisu art. 180 Pzp było m.in. rozszerzenie podstaw do składania odwołań w postępowaniach podprogowych a więc zwiększenie ochrony prawnej wykonawców , dlatego też wyłączenie możliwości zakwestionowania wyboru oferty podlegającej odrzuceniu, stwarzałoby pole do nadużyć pozostających poza kontrolą , podważając tym samym sens procedury odwoławczej . Wykładnia zaprezentowana przez Krajową Izbę Odwoławczą pomija zasadniczy cel ustawy , jakim jest wyłonienie wykonawcy , który złożył ofertę najkorzystniejszą , odpowiadającą wymaganiom ustawowym a ponadto nie podlegającą odrzuceniu. i złożoną przez wykonawcę nie podlegającą wykluczeniu . Przez wybór najkorzystniejszej oferty należy zatem rozumieć wszelkie zachowania zamawiającego w ramach etapu badania i oceny ofert, które doprowadziły zamawiającego do podjęcia decyzji o wyborze oferty.

Sąd Okręgowy podziela tym samym w pełni stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie dnia 21 grudnia 2016r. (sygn.akt IX Ga 502/16) , w przedmiocie wykładni art. 180 ust. 2 pkt 6 w zw. z art. 7 ust. 3 ustawy Pzp, iż zaskarżeniu odwołaniem w postępowaniach przed Krajową Izbą Odwoławczą podlegają wszystkie zachowania zamawiającego w ramach badania i oceny ofert prowadzące do wadliwego,

niezgodnego z przepisami prawa -ustawy Pzp wyboru najkorzystniejszej oferty, w tym również zaniechanie wykluczenia wykonawcy, którego zamawiający zobowiązany był wykluczyć, a także zaniechania odrzucenia oferty, która winna była zostać przez niego odrzucona.

Należy również podkreślić, iż zasadnie wywodzi skarżący, iż z uwagi na kategoryczne brzmienie art. 89 ust. 1 Pzp w związku z art. 7 ust. 3 Pzp, w ramach „wyboru najkorzystniejszej oferty” odwołujący mogą podważać wybór najkorzystniejszej oferty wynikający z wadliwego dopuszczenia do oceny oferty, która powinna podlegać odrzuceniu. Przepis art. 180 ust.2 pkt 6 Pzp musi być interpretowany łącznie z normami wynikającymi z art. 89 ust.1 Pzp a nie tylko z art. 2 pkt 5 ustawy, który jedynie definiuje pojęcie najkorzystniejszej oferty, a nie procedurę czynności jej wyboru.

Uznając zatem za niezasadne stanowisko Krajowej Izby Odwoławczej w przedmiocie odrzucenia odwołania i przyjmując, że w przedmiotowej sprawie dopuszczalne było odwołanie

[REDAKTION], konieczne stało się, na skutek złożenia skargi przez Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych, wydanie orzeczenia zmieniającego zaskarżone postanowienie i merytoryczne rozpoznanie odwołania.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty podniesione w odwołaniu okazały się uzasadnione.

W szczególności trafnie podnosi odwołujący naruszenie przez zamawiającego przepisu art. 89 ust.1 pkt 7b Pzp oraz art. 45 ust.7 Pzp poprzez zaniechanie odrzucenia oferty wykonawcy [REDAKTION]

[REDAKTION], pomimo, że wadium zostało wniesione przez wykonawcę w sposób nieprawidłowy.

Przepis art. 89 ust.1 pkt 7 b Pzp przewiduje, że zamawiający odrzuca ofertę, jeżeli wadium nie zostało wniesione lub zostało wniesione w sposób nieprawidłowy, jeżeli zamawiający żądał wniesienia wadium.

W przedmiotowej sprawie o udzielenie zamówienia publicznego „ [REDAKTION] ”

zamawiający w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia w rozdziale IX ust.1 wskazał, że wykonawca przystępujący do postępowania obowiązany jest przed upływem terminu składania ofert, do wniesienia wadium w wysokości 2.150 zł.

Jednocześnie wskazano w ust. 2, że wadium może być wnoszone w jednej lub kilku następujących formach a więc w pieniądzu, w poręczeniach bankowych lub poręczeniach spółdzielczej kasy oszczędnościowo -kredytowej, z tym że poręczenie kasy jest zawsze poręczeniem pieniężnym, gwarancjach bankowych, gwarancjach ubezpieczeniowych, poręczeniach udzielonych przez podmioty, o których mowa w art. 6b ust.5 pkt 2 ustawy z 9 listopada 2000r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz.U. z 2016, poz. 359 z póź. zm). W ust. 4 przewidziano, że wadium wnoszone w pieniądzu wpłaca się przelewem na wskazany przez zamawiającego rachunek bankowy.

Wymagania powyższe zgodne są w regulacja przewidziana w art. 45 Pzp dotycząca wadium. W szczególności przepis art. 45 ust. 7 Pzp wskazuje, że wadium wnoszone w pieniądzu wpłaca się przelewem na rachunek bankowy wskazany przez zamawiającego.

Analiza dokumentów zgromadzonych w przedmiotowym postępowaniu nakazuje podzielić stanowisko odwołującego, iż wadium wniesione przez [REDAKTOWANE] zostało wpłacone w sposób nieprawidłowy. Wniesienie wadium nastąpiło bowiem poprzez wpłacenie gotówki w kasie [REDAKTOWANE], a nie poprzez dokonanie przelewu.

Ponieważ zamawiający w złożonym do Sądu piśmie procesowym z dnia 22 lutego 2017r. próbując odeprzeć zarzuty odwołującego w tym zakresie wskazywał, że istnieją podstawy do uznania, że placówka bankowa, w której dokonano wpłaty kwoty wadium i która następnie dokonała przelewu tych środków na konto zamawiającego jest podmiotem trzecim a zgodnie ze stanowiskiem Krajowej Izby Odwoławczej wyrażonym w wyroku z dnia 10 stycznia 2012r. (KIO 2793/11), w świetle którego obowiązujące przepisy Pzp nie przewidują obowiązku wnoszenia wadium składanego w formie pieniężnej wyłącznie przez wykonawcę, postępowanie zamawiającego zgodne było z przepisami ustawy, Sąd dokonał analizy dokumentu złożonego przez [REDAKTOWANE]

W aktach sprawy znajduje się dowód wpłaty w kasie Banku [REDAKTOWANE] kwoty 2.150 zł na rachunek o numerze nieczytelny. Wobec wątpliwości Sądu co do prawidłowości sposobu wpłacenia wadium, postanowieniem z dnia 24 marca 2017r. zobowiązano pełnomocnika zamawiającego do

przedłożenia historii rachunku zamawiającego dotyczącej uznania rachunku tytułem wadium oferenta [REDAKTOWANE]

Wykonując zobowiązanie Sądu do akt sprawy zostało dołączone potwierdzenie wykonania operacji, z którego wynika, że na rachunek wskazany w SIWZ w dniu 13 grudnia 2016r. wpłynęła wpłacona gotówką w kasie banku przez oferenta kwota 2.150 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego wobec jednoznacznego brzmienia przepisu art. 45 ust.7 Pzp należy uznać, że wadium wniesione poprzez wpłacenie gotówki na rachunek bankowy a nie poprzez dokonania przelewu, zostało wniesione w sposób nieprawidłowy. Gdyby ustawodawca dopuszczał możliwość innego sposobu wpłacenia środków pieniężnych na rachunek zamawiającego, np. wpłacenie wadium gotówką na rachunek, pominałby w przepisie art. 45 ust.7 Pzp słowo „przelewem”. Sąd Okręgowy nie podziela więc poglądów, że zobowiązanie do dokonania przelewu a więc transakcji bezgotówkowej, uznaje się za zbytnie formalizowanie zachowań wykonawców.

W takiej sytuacji konieczne stało się odrzucenie oferty złożonej przez [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] Przepis art. 89 ust.1 pkt 7b Pzp przewiduje bowiem, że zamawiający odrzuca ofertę, jeżeli wadium nie zostało wniesione lub zostało wniesione w sposób nieprawidłowy, jeżeli zamawiający żądał wniesienia wadium. Odrzucenie oferty w przypadku niewłaściwego sposobu wniesienia wadium nie zostało bowiem pozostawione swobodnemu uznaniu zamawiającego, lecz jest obligatoryjne w razie wystąpienia określonych w przepisie przesłanek.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że nie odrzucenie oferty, którą zamawiający uznał za najkorzystniejszą stanowi naruszenie przepisów ustawy - art. 89 ust.1 pkt 7b Pzp.

Zgodnie z art. 198f ust.2 zd.2 i 3 Pzp w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia zaskarżone orzeczenie i orzeka wyrokiem co do istoty sprawy, a w pozostałych sprawach wydaje postanowienie. Przepisy art. 192 -195 stosuje się odpowiednio. Z kolei przepis art. 192 ust.3 pkt 3 przewiduje, że jeżeli umowa w sprawie zamówienia publicznego została zawarta w okolicznościach dopuszczonych w ustawie, uwzględniając odwołanie, można stwierdzić naruszenie przepisów ustawy.

Dla rozstrzygnięcia sprawy konieczne stało się więc ustalenie czy dopuszczalne było zawarcie umowy będącej przedmiotem postępowania.

Nie ulega wątpliwości, że z chwilą ogłoszenia przez Krajową Izbę Odwoławczą orzeczenia kończącego postępowanie odwoławcze przestaje obowiązywać zakaz zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego, o którym mowa w art. 183 ust. 1 tej ustawy. Wniesienie skargi do sądu okręgowego na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej nie uchyla możliwości zawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego. Zawarcie umowy w sprawie zamówienia publicznego nie tamuje natomiast rozpoznania skargi. Skoro zatem ogłoszenie orzeczenia KIO otwiera możliwość zawarcia umowy, a jednocześnie jej zawarcie nie wstrzymuje rozpoznania skargi na orzeczenie KIO, to w sytuacji gdy sąd okręgowy, odmiennie niż KIO, stwierdzi naruszenie przez zamawiającego przepisów ustawy skutkujące unieważnieniem umowy, to uwzględniając odwołanie sąd może jedynie stwierdzić naruszenie przepisów ustawy. Zawarcie umowy po upływie okresu standstill należy bowiem uznać za okoliczność dopuszczoną w ustawie (tak Krajowa Izba Odwoławcza w postanowieniu z dnia 11 czerwca 2012r. KIO 1059/12).

W tej sytuacji uznając, że umowę pomiędzy zamawiającym a [REDAKTOWANE], zawarto w okolicznościach dopuszczonych w ustawie, bowiem już po wydaniu orzeczenia przez Krajową Izbę Odwoławczą, należało uwzględniając odwołanie i zmieniając zaskarżone postanowienia na podstawie art. 198 f ust.2 zd.2i3 Pzp w związku z art., 192 ust.3 pkt 3 Pzp, stwierdzić naruszenie przepisów ustawy (pkt I).

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje uzasadnienie w przepisie art. 198f ust.5 Pzp, zgodnie z którym strony ponoszą koszty postępowania stosownie do jego wyniku; określając wysokość kosztów w treści orzeczenia, sąd uwzględnia także koszty poniesione przez strony w związku z rozpoznaniem odwołania.

Wobec uwzględnienia odwołania należało kosztami postępowania odwoławczego obciążyć zamawiającego i zasądzić od [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] - [REDAKTOWANE] na rzecz [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] kwotę 7.500 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego (pkt II).

Jednocześnie na podstawie art. 98§1 k.p.c. należało zasądzić od [REDAKTOWANE] na rzecz [REDAKTOWANE] prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [REDAKTOWANE],

[REDACTED] kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym (pkt III) . Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z przepisów § 20 w związku z §8 ust.1 pkt 4 w związku z art. §10 ust.1 pkt1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U z 2015 r., poz. 1804).

Aleksandra Bolczyk

Iwona Złoty

Iwona Przyłębska- Grzybowska

